ποῦ μπορεῖ καθημέρα νὰ τὴ καταχτᾷ».

Καὶ προσθέτει ὅτι, λαὸς ποῦ δὲν αἰσθάνεται πεποίθηση στὸν ἑαυτό του, ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια σὰν ἀόριστη φοβέρα καὶ σὰν προφητεία τοῦ Κάλχα σκληρή. Κ' ἔτσι δώσαμε τὸ κύριο τόνο τοῦ βιβλίου· θέλει νὰ βοηθήση τοὺς σημερινοὺς ἕλληνες νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς ἀρχαιομανίας καὶ τὴν τυραννία τῶν ἄδειων λόγων καὶ νὰ κυτάξουν τὰ ἔργα. «Διότι σήμερα καὶ τὸ ἀνασήκωμα τῆς τρίχας, ποῦ αἰσθανόμαστε διαβάζοντας τὰ ρείμανεια ἄρθρα τοῦ Ἄλφα ἢ τοῦ Βῆτα Σλαυοράγου, καὶ ἡ ἀνατριχίλα ποῦ τρέχει στὸ κορμί μας ὅταν ἀπαγγέλονται οἱ πανηγυρικοὶ στὶς Ἐθνικὲς Ἑορτές, καὶ ὁ κόμπος, ποῦ σφίγγει τὴν ἀναπνοὴ στὸ λαιμό μας, ὅταν ἀκοῦμε τὶς λογοδοσίες τῶν Πατριωτικῶν Ἱδρυμάτων, ἂν δὲν περάσουν χωρὶς μὲ τὸ διάβα των ν' ἀγγίξουν τὴν καρδιά, μᾶς φέρνουν σὲ πράξεις ἐνάντιες στὸ συμφέρον τοῦ Κράτους». Θαυμάσια χαρακτηρίζεται ἡ ὠχρὴ ἀκαδημαϊκὴ νεολαία μὲ τὰ κόλουθα λόγια· «Ἐαπλωμένοι στὶς καρέκλες τῶν καφενέδων, βαρυόσωμοι σιωποῦν οἱ χαλκοπράσινοι ἀπόροιτοι τῆς κλασσικῆς παιδείας. Κανένας τους δὲν εἶναι γερὸ κτῆνος, πρῶτος ὅρος ποῦ ζητοῦσε ὁ Ἔμερσον ἀπὸ τὸν ἄξιο γιὰ τὴ ζωὴ ἄνθρωπο. Μὰ καὶ κανένας τους δὲν ἔχει τὴν εὐθυμία, τὴν ἐξωτερίκευση τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς, τὸ Sursum Corda, τὴν εὐφορία, ποῦ φανερώνεται σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἐγκεφαλικῆς ὑγείας. Διότι ὁ δασκαλισμὸς ρούφηξε κάθε ἰκμάδα Ζωῆς ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο τοῦ χαλκοπράσινου ἀπόφοιτου τοῦ πανελληνικοῦ πανδιδαχτηρίου».

Ἡ μεγαλομανία καὶ ἡ ἄπραγη κυταρέσκεια, τὸ ἀναμάσσημα τῆς ἀρχαίας δόξας εἶναι τὰ κύρια ἐμπόδια σὲ μιὰ γερὴ πρόοδο. «Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λείψη ἡ ἐπανάπαψη στὸ φιλελληνισμὸ καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ ἡ σκιὰ τῆς ἀρχαιότητας, καὶ προπάντων εἶναι ἀνάγκη γιὰ κάμποσον καιρό, νὰ συναισθανθοῦμε τὴν ταπεινότητα τοῦ «Εἶναι μας» καὶ νὰ καρφώσουμε προσεχτικὰ τὰ μάτια μας στὸ Μέλλον, ποῦ καταφτάνει ἀπειλητικό!»

Κατὰ μέρη δὲ μᾶς δείχνει ὁ συγγραφέας πειστικώτατα πῶς ὁ σχολαστικισμὸς ἔχει ἐξαφανίσει τὶς πολιτικές, κοινωνικὲς καὶ πνευματικὲς ἀρετὲς τοῦ λαοῦ· τὶς πολιτικές, ἐπειδὴ «μὲ τὰ μεγάλα του ὄνειρα καὶ τὰ παχειά του λόγια παραγκώνισε κι' ἐξαφάνισε τὴν αὐτοδημιουργημένη διοικοῦσα τάξη τῶν Ἀρίστων κι' ἔρριξε τὸ λαὸ θῦμα στὰ χέρια τῶν ψευτοηρώων καὶ τῶν δημαγωγῶν»· τῆς κοινωνίας, ἐπειδὴ σκότωσε τὰ ἔνστικτα τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς θρησκευτικότητας, ἀφίνοντας μὲ τὴ μονομερῆ κλασικιστικὴ τάση τοῦ σχολείου νὰ παραλύση κάθε ἠθικὸ ἐλατήριο· καὶ τώρα τὶς πνευματικές, ἐπειδὴ ἐπιβάλλοντας μιὰ τεχνητὴ γλῶσσα ἀφαίρεσε ἀπὸ τὸ ἄτομο τὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο ἐκδηλώνει φυσικὰ τὶς σκέψεις του, κ' ἔτσι καταστρέφεται ἡ θελληματικὴ προσοχή, ἡ παρατηρηκότητα καὶ οἱ ἄλλες πνευματικὲς δυνάμεις· ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν προκόβουν οὔτε φιλολογικῶς, οὔτε ἐπιστημονικῶς, οὔτε κοινωνικῶς. Μόνο μὲ τὴν παραδοχὴ τῆς ζωντανῆς γλώσσας ὡς ἐθνικῆς θὰ δώση τὸ πρακτικὸ καὶ προοδευτικὸ πνεῦμα ἕνα θανασιμο χτύπημα στὸν ἄκαρπο σχολαστικισμό. «Καὶ τότε θἄχη τὸ Πανεπιστήμιο μόνο τὸ ἕνα τέταρτο ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς σπουδαστὰς (3000)· διότι τὰ ἄλλα τρία τέταρτα θἀφιερωθοῦνε στὴ δουλειά, στὴ Ζωή, στὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα».

Βλέπομε λοιπὸν ὅτι ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀπελευθέρωση τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔχει ἀνάψη σὲ ὅλη τὴ γραμή, ἂν καὶ μετρημένα εἶναι τὰ σημεῖα ποῦ λάμπουν μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ὅμως ἡ φωτιὰ ποῦ ἔβαλαν στὸ τεχνητὸ οἰκοδόμημα τοῦ νεοελληνικοῦ βασιλείου γρήγορα θἀπλωθῆ ἀφοῦ οἱ πυρσοὶ ἀρχίζουν νὰ πολλαπλασιάζωνται· οἱ ὀλίγοι τολμηροὶ αἱρετικοὶ πληθαίνουν ὁλοένα, καὶ γενναῖοι ὁδηγοὶ καὶ πρόμαχοι βρίσκουν στὴ νέα γενεὰ κάθε μέρα καὶ περισσότερους ὀπαδούς. Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ὁ γιατρὸς Ταγκόπουλος, ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου «Ζωντανοὶ καὶ πεθαμμένοι» ἵδρυσε ἕνα ἑβδομαδιαῖο φύλλο «ὁ Νουμᾶς» ποῦ ζητεῖ μιὰ γενικὴ ἀναμόρφωση τῆς πολιτικῆς, πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς· ἐκεῖ συνεργάζονται τὰ ἐκλεκτότερα τάλαντα τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας· Κι' ἐδῶ νοιώθομε τὸ δροσερὸ πνεῦμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποῦ μᾶς θυμίζει τὸν ἀέρα τοῦ ἑλληνικοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θάλασσας! ἐδῶ πνέει ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ζωῆς καὶ ὄχι ὁ πνιγερὸς τοῦ σχολείου, οὔτε ὁ ἀρωματισμένος τῶν παρισινῶν σαλονιῶν. Παίρνομε νέες ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον τοῦ πολυβασανισμένου αὐτοῦ λαοῦ, ὅταν διαβάζομε αὐτὸ τὸ φύλλο. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμε ὅτι ἐδῶ πέρα ἔχομε μικρὴ ὁμάδα, μιὰ ὄαση στὴν ἐρημιά. Θὰ χρειαστῆ ἀκόμα πολὺ μεγάλη καὶ βαρειὰ δουλειὰ ἴσα μὲ νὰ πρασινίση ὁλόκληρη ἡ πνευματικὴ ἐρημιά, καὶ πρέπει μόνο νὰ εὐχηθοῦμε ἡ φωνὴ τῶν αἱρετικῶν αὐτῶν ἀντιπροσώπων νὰ μὴν εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ. Καὶ ὅταν τὸ νέο πνεῦμα μὲ ὅλο τὸν πόλεμο ποῦ τοῦ γίνεται μέσα στὴ πατρίδα του, ὑπερνικήση, τότε πιὰ θὰ φανῆ καθαρότερη ἡ ἀναλογία τοῦ πεπρωμένου τῆς Ἑλλάδας μὲ τὸ πεπρωμένο τῆς Ἰταλίας. Πόσος καιρὸς δὲν χρειάστηκε στὴν Ἰταλία, ὅσο νὰ ὑπερνικηθῆ ὁ γλωσσικὸς καὶ φιλολογικὸς κλασικισμός, ὁ εὐτελὴς φατριασμὸς καὶ ὁ πολιτικὸς διασπασμός! Κατὰ βάθος ὅμως ἡ αἰτία τοῦ ὅτι ἡ ἐθνικὴ συνείδηση τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ τόσο ἀργὰ ἐξύπνησε εἶναι — καθὼς ὁ Vossler τονίζει — κοινωνική· ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἀρχαίας Ἰταλικῆς κοινωνίας ἦταν ἐντελῶς ἀριστοκρατικός· ὁ λαὸς πιεζόταν καὶ δὲν τολμοῦσε νὰνοίξη τὸ στόμα του. Ἔτσι καὶ στὴν Ἑλλάδα ἴσα μὲ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἑνάτου αἰῶνα κρατοῦσαν τὴν παιδεία στὰ χέρια των οἱ εὐγενεῖς Φαναριῶται καὶ τὴν εἶχαν μᾶλλον ὡς μέσο γιὰ διασκέδαση καὶ ὄχι ὡς μέσο γιὰ νὰναθρέψουν τὸ λαό Καὶ δὲν εἶναι ἁπλῆ σύμπτωση, ὅταν σ' ἕνα καραβάνι ξένων ποῦ περιόδευαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν κοροΐδευαν, μόνον ἕνας Ἰταλὸς τὴν ὑπερασπίστηκε λέγοντας· «Κύριοί μου δὲ μπορεῖτε νὰ νοιώσητε τί αἰσθάνονται οἱ Ἕλληνες. Ἐμεῖς ὅμως τὸ νοιώθομε γιατὶ καὶ μεῖς μιὰ φορὰ εἴμαστε τόσο δυστυχισμένοι ὅπως κι' αὐτοὶ τώρα»!

(Μετάφρ. Α. Δ. καὶ Λ. Χ.)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς Αἱ εἰς χρυσὸν κατεθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις· εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chégue) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου εἰς τὸ Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ'	ἔτος	διὰ καταθ.	6	μηνῶν
2		»	0)0	»	»	»	1	ἔτους
3	1)2	»	0)0	»	»	»	2	ἐτῶν
2		»	0)0	»	»	»	4	ἐτῶν
4		»	0)0	»	»		5	ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὐτὴ θὰ κρεμάμε κάθε βδομάδα, σὰν κεφάλια ληστῶν, ὅλες τὶς ὀσυνταξίες κι ἀνορθογραφίες ποῦ βρίσκουνται σὲ καθαρευουσάνικα βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θἄναι ὅλ' οἱ ἀναγνῶστες μας, ἀρκεῖ μονάχα πλάϊ στὸ βαρβαριτμὸ ποὺ θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώνουν τὸνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας ποὺ βρίσκεται).

Δὲν ὑπῆρξεν οὐδέποτε....
....ἀπΗρφανίζετο....
....δι' ὧν μετρΑται ὁ πολιτισμός....

(Ἐφ. «Ἀθῆναι» 12 τοῦ Μάρτη σελ. 1).

«...*τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀποδανικεύσῃ*».

(Ἐφ. «Πύρρος», ἀριθ. 152, σελίδι 8, στηλ. 3, κάτου κάτου).

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος διορίστηκε διευθυντὴς στὸ Βασ. Θέατρο.... γιὰ νὰν τὸ διαλύσει μιὰ ὥρ' ἀρχύτερα

— Κι ἄρχισε ἀπὸ τώρα τὴ δουλειά του, ἀφοῦ μόλις πάτησε τὸ πόδι του μέσα μαθεύτηκε πῶς φεύγει ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου, ὁ ἀληθινὸς διευθυντής του.

— Καὶ τὸ Βασιλικὸ θέατρο, δίχως Οἰκονόμου καὶ μὲ Βλάχο μάλιστα, παύει πιὰ νἄναι θέατρο καὶ μεταμορφώνεται σὲ ἀρχαῖο Πρυτανεῖο ποὺ θὰ βρίσκουνε καταφύγιο οἱ γέροι καὶ οἱ εὐνοούμενοι.

— Πάνε πιὰ τὰ χωρατά· οἱ πεθαμένοι... δὲ θὰ ψηφίσουνε φέτος γιατὶ ὁ κ. Εἰσαγγελέας δὲ χωρατεύει. Ὅποιος, λέει, φοραθεῖ (τί πάει νὰ πεῖ αὐτό;) ψηφίζοντας γιὰ πεθαμένο θὰ στέλνεται ἀμέσως στὴ φυλακή.

— Ἀποροῦμε πῶς τὄπαθε ὁ Ραλλάκος καὶ δὲ διαμαρτυρήθηκε ἀκόμα ὅτι μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ κ. Εἰσαγγελέα παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα!

— Οἱ Ρουμάνοι φοιτητάδες πανκστατήσανε γιατὶ θὰ παιζότανε στὸ θέατρο ἕνα ἔργο γραμένο σὲ ξένη γλώσσα. Οἱ δικοί μας ἐδῶ πανκστατήσανε πρόπερσυ γιατὶ θὰ παιζότανε ἕνα ἔργο μεταφρασμένο στὴ γλώσσα μας. Ἔχουνε δίκιο λοιπὸν οἱ «Καιροὶ» ποὺ φωνάζουν κάθε λίγο πῶς οἱ Ρουμάνοι εἶναι «λαὸς ἡμιάγριος, ἀπολίτιστος, ἄνευ ἐθνικοῦ φρονήματος» κλπ.

— Κάποιος ρήτορας Ραλλικὸς φώναξε σὲ κάποιο λόγο του πῶς τὸ κόμμα τους εἶναι «Κόμμα νομοταγές», καὶ κανεὶς ἀπ' ὅσους τὸν ἀκούσανε δὲν τὸν εἶπε ψεύτη.

— Ἀπὸ μιὰ φημερίδα «Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα φθάνουν ἐξ Εὐρώπης ὅλα τὰ θεάματα ἅτινα εἶναι προωρισμένα διὰ τὸν κῆπον Ἀρνιώτη, καθὼς κτλ.».

— Τὴν ἐρχομένη βδομάδα παύουνε στὸν κῆπο Ἀρνιώτη καὶ τὰ ἐκλογικὰ θεαματα. Ὁ Ραλλάκος σηκώνει ὀπὸ κεῖ τὸ τσαντήρι του καὶ στήνει τὴ σκηνή του ὁ Ἀρνιώτης· ἕνα θέαμα δηλ. φεύγει κι ἄλλο ἔρχεται. Δὲν ξέρουμε μὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ οἱ Ἀθηναῖοι θὰ εὐχαριστηθοῦνε περισσότερο.

— Ἕνας ὑπερσοφὸς (ὁ κ. Μούγκριος, μαθὲς) στὰ τελευταῖα «Παναθήναια» μᾶς βεβαιώνει πῶς «Τὸ Ταξίδι δὲν διαβάζεται, ὅπως καὶ κανένα λογοτεχνικὸν ἔργον τοῦ κ. Ψυχάρη». Ἔχει δίκιο· τὸ μόνο ποὺ διαβάζεται, εἶναι οἱ «Κοντοὶ ψαλμοὶ» τοῦ κ. Μούγκριου. Μὰ ὁ ἀναθεματισμένος ὁ κ. Μιχαηλίδης μᾶς τοὺς ἔκοψε κι αὐτούς. Γατί;

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Περαίας 1, Ἐπαρχίες 18.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 5, Περαίας 3, (ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ τράμ), Ἐπαρχίες 14.

Κλεψιές. Ἀθήνα 8, Περαίας 9, Ἐπαρχίες 3, (καὶ οἱ τρεῖς ληστεῖες).

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίες 4.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Ζουῆ Τὰ λάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτοῦν.—κ. Π. Βουρδ. Πειραιᾶ. Δὲ λάβαμε καμιὰ τέτια ἀγγελία καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ τὴ μᾶς στείλεις.—κ. Ν. Χαντζ. Εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτοῦν.—κ. Σ. Θαλ. Σάμο. Πολὺ καλὰ καὶ θὰ δημοσιευτεῖ. Στεῖλε μας κι ἄλλα, μονάχα νἄναι σύντομα.